

Številka: 035-1/2010-7

Datum: 3.2.2011

Na podlagi osme alineje prvega odstavka 12. člena Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije (Uradni list RS, št. 45/10, v nadaljnjem besedilu ZIntPK) in prvega odstavka 9. člena Poslovnika Komisije za preprečevanje korupcije (Uradni list RS, št. 66/10) je Komisija za preprečevanje korupcije na seji dne 3.2.2011 sprejela naslednje:

Pojasnilo številka 140 v zvezi z lobiranjem

- 1) Ne gre za lobiranje v smislu 14. točke 4. člena ZIntPK, kadar organi javnih oblasti pri oblikovanju in pripravljanju predpisov ali drugih splošnih aktov, politik in ukrepov, te predstavljajo širši javnosti ali ciljnim skupinam s pozivom k sodelovanju ali kadar to dolžnost organom ali javnosti nalagajo posebni predpisi.
- 2) Pomen besede »nejavnen« iz definicije lobiranja se nanaša na nedoločen krog možnih oblik vplivanja lobista, ki se kažejo kot v katerikoli obliki izražena volja, hotenje, namera, namen ipd. vplivati na odločanje pri oblikovanju in sprejemanju predpisov ali v drugih zadevah javnega pomena, z željo, da že prvi stik z lobirancem in namen lobista vplivati ostane nejavnen, se pravi prikrit oziroma skrit za tretje osebe in za demokratično kontrolo javnosti.
- 3) »Stik« iz definicije lobiranja pomeni katerokoli obliko in na nejavnen način jasno izraženo namero lobirancu, da lobist želi na nejavnen način vplivati na konkretno (politično) odločanje, pri čemer je lahko prvi stik izražen v katerikoli obliki siceršnjega komuniciranja med posamezniki: osebno, pisno, po telefonu, e-pošti ali preko drugih komunikacijskih sredstev.

Obrazložitev:

K točki 1:

Iz 14. točke 4. člena ZIntPK neposredno izhaja, da predmet lobiranja ne morejo biti konkretne odločitve, za katere je določeno, da jih pristojni organi sprejemajo v sodnih in upravnih postopkih. Sistematična razlaga položaja ZIntPK v pravnem sistemu Republike Slovenije pa kaže, da ne gre za lobiranje tudi takrat, ko si katerikoli posameznik v okviru in na podlagi Ustave Republike Slovenije prizadeva za demokracijo in pravno državo, za varstvo človekovih pravic in temeljnih svoboščin, skratka za ustavnost in zakonitost. To so vrednote in cilji, pri katerih se interes posameznika vedno istoveti z univerzalnimi načeli človečnosti, demokratičnosti, svobode, varnosti in pravice.

Ne gre torej za »lobiranje« v smislu 14. točke 4. člena ZIntPK, kadar organi javnih oblasti pri oblikovanju in pripravljanju predpisov ali drugih splošnih aktov, politik ali ukrepov, le-te predstavljajo širši javnosti ali ciljnim skupinam s pozivom k sodelovanju (participativna demokracija) ali kadar to dolžnost organom in javnosti nalagajo posebni predpisi.

Nekatera ustavna načela in konkretne določbe že na ustavni ravni izključujejo lobiranje, npr. sodelovanje pri upravljanju zadev javnega pomena in uresničevanju skupnih ciljev družbe, prizadevanje za varstvo človekovih pravic in temeljnih svoboščin posameznika ali skupin ter za splošno krepitev kulture človekovih pravic.

Uveljavljanje državljske participacije pri obravnavi in sprejemanju predpisov in drugih splošnih aktov je eden od ciljev Resolucije o normativni dejavnosti (Ur.l. RS, št. 95/09). Prav

tako je Vlada Republike Slovenije v svoj Poslovnik (Ur. l. RS, št. 43/01, 23/02 - popr., 54/03, 103/03, 114/04, 26/06, 21/07, 32/10 in 73/10) vključila določbe o sodelovanju javnosti pri pripravi predpisov. V 9. členu Poslovnika vlade je tako med drugim določeno, da predlagatelj predpisa povabi strokovno in drugo javnost k sodelovanju pri pripravi predpisa s splošnim vabilom, kateremu je priložen osnutek predpisa, ki je objavljen tudi na spletu. Predlagatelj predpisa lahko izpostavi tudi posamezna vprašanja, ki jih z vabilom k sodelovanju naslovi na konkretno organizacijo, civilno-družbeno osebo ali posameznega strokovnjaka. Predlagatelj predpisa mora pisno seznaniti strokovno ali drugo javnost o bistvenih predlogih ali mnenjih, ki niso bili upoštevani in obrazložiti razloge za svojo odločitev. Določbe o javni oziroma splošni razpravi vsebuje tudi Poslovnik Državnega zbora (Ur. l. RS, št. 92/07 – uradno prečiščeno besedilo). Za pridobivanje informacij lahko delovno telo Državnega zbora opravi javne predstavitve mnenj, na katere povabi strokovnjake in druge osebe, ki bi lahko dale koristne informacije. Sklic javne predstavitve mnenj z vprašanji, o katerih se želijo pridobiti informacije, se objavi v javnih glasilih. Delovno telo lahko vabljene na javno predstavitev mnenj zaprosi, da svoja mnenja dajo tudi pisno.

Smernice za sodelovanje s strokovno in z drugimi zainteresiranimi javnostmi določajo, da je sodelovanje javnosti lahko tudi spontano, lahko izhaja iz interesa posameznika ali pa je organizirano s pozivom ciljnim skupinam in strokovnjakom. Določene interesne organizacije pa imajo s posebnimi predpisi oziroma dogovori še posebej opredeljeno vlogo v postopkih priprave predpisov. Gre predvsem za nevladne organizacije in sindikate, združenja in druge ciljne skupine.

Primeroma navajamo nekaj predpisov in splošnih pravnih aktov, ki vsebujejo takšne določbe:

- Na podlagi **Zakona o uresničevanju javnega interesa za kulturo** (Ur. l. RS, št. 77/07-uradno prečiščeno besedilo, 56/08, in 4/10) je civilna družba udeležena v postopkih oblikovanja in sprejemanja kulturne politike prek stroke in zainteresirane javnosti, in sicer preko Nacionalnega sveta za kulturo in Kulturniške zbornice Slovenije, ki med drugim spremljata in ocenjujeta vpliv kulturne politike na kulturni razvoj, dajeta mnenje k nacionalnemu programu za kulturo in letnim poročilom o njegovem izvajanju, obravnavata predloge zakonov in drugih predpisov s področja kulture ter tistih, ki zadevajo tudi področje kulture, dajeta pobude in predloge za urejanje posameznih vprašanj na področju kulture itd. Predstavnika Kulturniške zbornice Slovenije se lahko povabi na zasedanje pristojnega delovnega telesa Državnega zbora.
- **Zakon o ratifikaciji Drugega protokola k Haaški konvenciji iz leta 1954 o varstvu kulturnih dobrin v primeru oboroženega spopada** (Ur.l. RS-MP, št. 22/03) v 11. členu med drugim določa, da druge pogodbenice, Mednarodni odbor Modrega ščita in druge nevladne organizacije z ustreznim strokovnim znanjem lahko odboru priporočijo določene kulturne dobrine, ki bi jih bilo treba zavarovati, in da mora pri odločanju o prošnji odbor prositi za nasvet vladne in nevladne organizacije ter posamezne strokovnjake.
- **Zakon o enakih možnostih žensk in moških** (Ur. l. RS, št. 59/02 in 61/07) določa, da Vlada Republike Slovenije in pristojna ministrstva pri oblikovanju rešitev in predlogov za doseganje namena tega zakona sodelujejo s socialnimi partnerji in nevladnimi organizacijami, ki delujejo na področju enakih možnosti, ter da Vlada predloži državnemu zboru predlog resolucije o nacionalnem programu za enake možnosti žensk in moških, ki temelji na predlogih ministrstev, Urada za enake možnosti, lokalnih skupnosti, socialnih partnerjev, nevladnih organizacij in drugih organizacij civilne družbe ter posameznih strokovnjakinj in strokovnjakov.
- **Zakon o uresničevanju načela enakega obravnavanja** (Ur. l. RS, št. 93/07 – uradno prečiščeno besedilo) v 8. členu določa, da vlada in pristojna ministrstva pri oblikovanju rešitev in predlogov za doseganje namena tega zakona sodelujejo s socialnimi partnerji in nevladnimi organizacijami, ki delujejo na področju enakega obravnavanja.
- **Zakon o varstvu okolja** (Ur.l. RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06-ZMetD, 33/07-ZPNačrt, 57/08-ZFO-1A, 70/08 in 108/09) med drugim določa, da nevladne

organizacije lahko sodelujejo pri izvajanju nalog ministrstva na področju varstva okolja tudi v drugih oblikah, zlasti tako, da dajejo stališča o posameznih vprašanih varstva okolja, sodelujejo pri delu posvetovalnih teles ministrstva in delujejo skupaj s predstavniki ministrstva ali vlade v delegacijah, ustanovljenih v zvezi s sodelovanjem na mednarodnih konferencah.

- **Zakon o vodah** (Ur.l. RS, št. 67/02, Ur.l. RS, št. 110/02-ZGO-1, 2/04-ZZdrI-A, 41/04-ZVO-1, 57/08) med drugim določa, da se zaradi omogočanja vpliva lokalnih skupnosti, imetnikov vodnih pravic in nevladnih organizacij na upravljanje z vodami na določenih območjih ustanovijo konference za vode. Člani konference so poleg lokalne skupnosti in imetnikov vodnih pravic tudi nevladne organizacije s področja voda in varstva okolja, ki so registrirane pri pristojnem organu na tem območju.
- **Zakon o invalidskih organizacijah** (Ur.l. RS, št. 108/02 in 61/06 –Zdru-1) med drugim določa, da invalidske organizacije sodelujejo pri oblikovanju nacionalnih politik in ukrepov za zagotavljanje enakih možnosti in enake obravnave invalidov. Državni organi se o vseh zadevah iz prejšnjega odstavka posvetujejo z invalidskimi organizacijami. Njihove naloge so med drugim, da vzpodbujajo aktivnosti pristojnih organov in organizacij za čim uspešnejše reševanje vprašanj invalidov, da sodelujejo pri oblikovanju državnih ukrepov in predlagajo sprejem predpisov in ukrepov na področju invalidskega varstva in predstavljajo, varujejo in uveljavljajo pravice in interese invalidov na državni ali lokalni ravni. Reprezentativne invalidske organizacije predstavljajo in zastopajo invalide in njihove interese v dialogu z organi na državni in mednarodni ravni, predlagajo predstavnike invalidov v delovna telesa pri državnih in drugih organih, ki obravnavajo vprašanja invalidov, predlagajo ali imenujejo predstavnike invalidov v organe istovrstnih mednarodnih organizacij in združenj ter povezujejo in usklajujejo interese z drugimi invalidskimi organizacijami. Državni organi in druge javne institucije so dolžni tudi invalidskim organizacijam, ki nimajo statusa reprezentativnosti, zagotoviti možnost, da predstavijo interese in mnenja invalidov.
- **Zakon o javnem interesu v mladinskem sektorju** (Ur.l. RS, št. 42/10) med drugim določa, da Državni zbor Republike Slovenije na predlog vlade sprejme Nacionalni program za mladino za obdobje devetih let. Predlog Nacionalnega programa za mladino pristojno pripravi ministrstvo v sodelovanju z organizacijami v mladinskem sektorju.
- **Zakon o skupnosti študentov** (Ur. l. RS, št. 38/94) med drugim določa, da državni organi zagotavljajo sodelovanje predstavnikov Študentske organizacije Slovenije pri obravnavi vseh zadev, ki urejajo vprašanja ekonomske in socialne varnosti študentov ter drugih področij, ki vplivajo na njihovo delo in življenje. Način sodelovanja študentov državni organi uredijo v svojih aktih. Pred določenjem predlogov zakonov in drugih odločitev, ki jih sprejemajo pristojni državni organi in organi z javnimi pooblastili, morajo o njih obvestiti Študentsko organizacijo Slovenije in obravnavati ter sprejeti stališča do prejetih mnenj in pobud.
- **Zakon o športu** (Ur. l. RS, št. 22/98, Ur.l. RS, št. 97/01-ZSDP, 27/02 Odl.US: U-I-210/98-32, 110/02-ZGO-1, 15/03-ZOPA) med drugim določa, da mora vlada pred določitvijo predloga nacionalnega programa pridobiti mnenje Stokovnega sveta Republike Slovenije za šport in soglasje Olimpijskega komiteja Slovenije – Združenja športnih zvez.
- **Zakon o zadrugah** (Ur.l. RS, št. 97/09 – uradno prečiščeno besedilo) med drugim določa, da se zaradi varovanja in pospeševanja skupnih interesov zadruge lahko združujejo v zadružne zveze. Zadružne zveze opravljajo za svoje člane zlasti naslednje naloge: dajejo strokovno, organizacijsko, tehnično, pravno, ekonomsko in administrativno pomoč ter opravljajo zadružno revizijo, zastopajo interese zadružništva v gospodarskih zbornicah in pred državnimi organi, organizirajo izobraževanje članov in delavcev v zadrugah, dajejo pristojnim organom mnenja in predloge za sprejem predpisov oziroma ukrepov, pomembnih za razvoj zadružništva ter sodelujejo pri njihovi pripravi, če pristojni organ za to zaprosi. **Zakon o javnih finančah** (Ur. l. RS, št. 97/99, Ur.l. RS, št. 124/00, 79/01, 30/02, 56/02-ZJU, 110/02-ZDT-B, 127/06-ZJZP, 14/07-ZSPDPO, 109/08, 49/09, 38/10-ZUKN, 107/10) med drugim določa, da predlog letnega programa prodaje državnega stvarnega

premoženja določi vlada na predlog nevladnih neposrednih uporabnikov za stvarnega premoženja, s katerim ti upravljajo na podlagi svojega programa.

- **Zakon o humanitarnih organizacijah** (Ur.l. RS, št. 98/03 in 61/06-ZDru-1) med drugim določa, da organizacije za kronične bolnike uresničujejo cilje z oblikovanjem pobud za celostno ohranjanje ali izboljšanje kakovosti življenja oseb s kronično boleznijo na področju zdravstvenega varstva, socialnega varstva, izobraževanja in raziskovanja in s predlaganjem in sprejemanjem ukrepov za enakopravno vključevanje oseb s kronično boleznijo v vsa področja družbenega življenja.
- **Resolucija o nacionalnem programu varstva potrošnikov** (Ur.l. RS, št. 114/05) v poglavju Nevladne potrošniške organizacije med drugim navaja, da je nevladno potrošniško gibanje element civilne družbe, ki praviloma nima strogih institucionalnih oblik. V številnih državah, zlasti v ZDA in državah EU zastopajo interese potrošnikov močne nevladne potrošniške organizacije, ki so pomemben dejavnik za razvoj varstva potrošnikov. Iz resolucije izhaja, da bo Republika Slovenija prednostno zagotavljala podporo delovanju in razvoju NVPO in pokrivala tudi stroške aktivnega sodelovanja pri pripravi za potrošnike pomembne zakonodaje na nacionalni ravni ter stališč Republike Slovenije k osnutkom pravnih aktov EU (študije in raziskave).
- **Zakon o varstvu potrošnikov** (Ur.l. RS, št. 98/04- uradno prečiščeno besedilo), določa, da se registrirane potrošniške organizacije lahko povezujejo v zvezo potrošniških organizacij z namenom aktivno podpirati in krepiti interese potrošniških organizacij na državnem in mednarodnem nivoju.
- **Zakon o preprečevanju nasilja v družini** (Ur.l. RS, št. 16/08) določa, da nevladne organizacije s področja obravnave in zaščite proti nasilju v okviru svojih programov nudijo zaščito in psihosocialno pomoč žrtvam, organizirajo programe za obravnavo povzročiteljev nasilja in sodelujejo z organi in organizacijami z različnih področij (policija, tožilstvo, sodišče, center za socialno delo, zdravstvene organizacije, vzgojno-izobraževalni zavodi).
- **Pravila delovanja Ekonomsko-socialnega sveta** (Ur.l. RS, št. 59/94, popr. 64/94, 32/95 in 40/07) določajo, da tripartitna sestava ESS odraža enakopravno zastopanost treh partnerjev, in sicer predstavnikov delojemalcev, delodajalcev in vlade. Predstavnike delojemalcev imenujejo reprezentativne zveze in konfederacije sindikatov za območje države, predstavnike delodajalcev pa združenja delodajalcev in zbornice, ki delujejo na območju države. ESS spremlja stanje na ekonomskih in socialnih področjih, ga obravnava in oblikuje stališča in predloge v zvezi s temi področji in področji, ki imajo širok pomen za vse tri partnerje. Temeljna področja delovanja ESS so predvsem: socialni sporazum, socialne pravice in pravice iz obveznega zavarovanja, kot so pokojnine, invalidnine, socialne pomoči, nadomestila in drugo, problematika zaposlovanja in delovnih razmerij, sistem kolektivnega dogovarjanja, cene in davki, ekonomski sistem in ekonomska politika, pravna varnost, sodelovanje z Mednarodno organizacijo dela in Svetom Evrope ter sorodnimi institucijami v Evropski uniji in v državah članicah Evropske unije, soupravljanje delavcev, sindikalne pravice in svoboščine. Poleg področij, ki zadevajo tripartitno sporazumevanje, lahko ESS obravnava tudi druge zadeve, ki niso predmet tripartitnega sporazumevanja, se pa nanašajo na področje ekonomsko-socialnih zadev. ESS v okviru svojega delovanja: sodeluje pri pripravi zakonodaje ter daje mnenja in priporočila v zvezi z njo, daje pobude za sprejem novih ali spremembo veljavnih zakonov, oblikuje stališča in mnenja k delovnim gradivom, osnutkom in predlogom uredb, odredb in zakonov ter oblikuje stališča in mnenja k proračunskemu memorandumu in državnemu proračunu.

Razlikovati je torej potrebno med lobiranjem po določbah ZIntPK in ustavno ali na podlagi veljavne zakonodaje zajamčeno pravico posameznika ali interesnih skupin (fizičnih ali pravnih oseb), da kot zainteresirana javnost sodeluje pri pripravi in sprejemanju predpisov ter drugih odločitev v zadevah javnega pomena, ki ne sodijo v okvir zakonskega pomena lobiranja po določbah ZIntPK.

Nadalje na podlagi že navedene razlage ustavnih načel za lobiranje ni mogoče šteti **pritiskov in zahtev posameznika ali interesnih skupin po prednostni pripravi in sprejemu podzakonskega akta, za izdajo katerega je zakonski rok že potekel**. Gre za primer kršitve zakonskih rokov za izdajo podzakonskih aktov, zaradi katerega predvidena zakonska ureditev dalj časa, če ne celo vrsto let, ne zaživi, naslovniki pa nimajo druge pravne podlage in vnaprej določenih kriterijev, na podlagi katerih bi urejali svoj položaj (sankcije za kršitve rokov za sprejem predpisov niso predvidene).

Kot lobiranje tudi ni mogoče šteti ravnanj posameznika iz javnega sektorja, ki pomenijo izvrševanje njegovih zakonskih ali službenih dolžnosti skrbeti za interes javne institucije, v okviru katere ta oseba deluje. Javni funkcionarji in javni uslužbenci ne morejo biti lobisti in pri izvajanju svojih uradnih nalog po naravi stvari ne morejo lobirati (lobiranje je v osnovi vplivanje zasebne oziroma civilne sfere na javno sfero). **V razmerju javni sektor – javni sektor torej lobiranja ne more biti, vendar Komisija izrecno opozarja, da to ne pomeni, da so primerni oziroma dovoljeni vsakršni pogovori in dogovori med subjekti znotraj javnega sektorja**. Ker dolžnosti poštenega delovanja posameznikov ni mogoče neposredno uzakoniti, je v tem segmentu odločilnega pomena integriteta posameznega funkcionarja oziroma javnega uslužbenca. Krepitev integritete posameznikov in posledično integritete javnega sektorja kot celote je eden od prioritarnih ciljev Komisije, zato bo Komisija v okviru svojih pristojnosti bdela tudi nad primernostjo dogovarjanj v javnem sektorju.

K točki 2:

Lobiranje, kot ga definira ZIntPK, pomeni delovanje lobistov, ki za interesne organizacije izvajajo **nejavno vplivanje** na odločanje državnih organov in organov lokalnih skupnosti ter nosilcev javnih pooblastil pri obravnavi in sprejemanju predpisov in drugih splošnih aktov, pa tudi na odločanje državnih organov in organov ter uprav lokalnih skupnosti, ter nosilcev javnih pooblastil o drugih zadevah, razen tistih, ki so predmet sodnih in upravnih postopkov ter postopkov, izvedenih po predpisih, ki urejajo javna naročila, in drugih postopkov, pri katerih se odloča o pravicah ali obveznostih posameznikov. Za dejanje lobiranja šteje **vsak nejavni stik** lobista z lobiranci, ki ima namen vplivati na vsebino ali postopek sprejemanja prej navedenih odločitev

Pojem »**nejaven**« je - poenostavljeno povedano - **nasprotje »javnemu«**. To pomeni, da je v sklopu pojma »nejaven« v ZIntPK treba razumeti nedoločeno število možnih oblik nejavnega vplivanja, ki se kažejo kot v katerikoli obliki izražena volja, hotenje, namera, namen ipd. vplivati na (politično) odločanje pri sprejemanju predpisov ali na odločanje v drugih zadevah javnega pomena, razen tistih, za katere ZIntPK določa, da ne morejo biti predmet lobiranja. Pri nejavnem stiku si tisti, ki želi vplivati (se pravi tisti, ki lobira), prizadeva, da že prvi stik z lobirancem in njegov namen vplivati ostaneta nejavna, se pravi prikrita oziroma skrit za tretje osebe in za demokratično kontrolo javnosti.. Ob upoštevanju pomena in namena lobiranja gre torej za situacijo, ki bi jo po zunanjih znakih lahko opisali kot **»zavestno in načrtno izogibanje javnosti«**.

K točki 3:

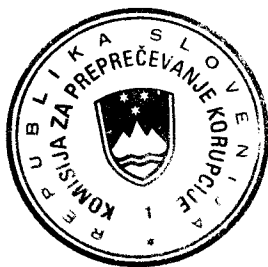
Pojem »**stik**« je v katerikoli obliki jasno izražena namera lobirancu, da želi lobist na nejavni način vplivati na konkretno (politično ali drugo) odločanje, pri čemer je lahko prvi stik izražen v katerikoli obliki siceršnjega komuniciranja med posamezniki: osebno, pisno, po telefonu, e-pošti in drugih komunikacijskih sredstvih.

Prvemu stiku praviloma sledi odločitev lobirancu, ali so podani vsi zakonski pogoji, da lahko stike oz. srečanje z lobistom nadaljuje. Če zakonski pogoji niso izpolnjeni, mora lobiraneč nadaljevanje stikov zavrniti (če gre za nezakonito lobiranje, pa o tem tudi obvestiti komisijo). Kdaj določen stik preide v lobiranje, je dejansko vprašanje, ki ga je mogoče presojati le od primera do primera in pri tem izhajati iz zakonske definicije. Lobist je dolžan svojo namero po

lobiranju jasno in spoštljivo naznaniti lobirancu, slednji pa mora imeti potrebna znanja za presojo, ali je namera lobista lobiranje ali ne. Če nejavni stik kaže namen delovanja oziroma komunikacije lobista, da vpliva na odločitev v konkretni zadevi, ki je po ZIntPK lahko predmet lobiranja, je lobiranec dolžan takšen stik obravnavati kot namen lobiranja oziroma kot lobiranje. V tem primeru mora biti pozoren na vse tisto, kar ZIntPK lobirancem nalaga v zvezi s pravicami lobista kot tudi prepovedmi lobiranja (67. do 74. člen ZIntPK). Če zakonski pogoji za lobiranje niso izpolnjeni, mora lobiranec lobiranje zavrniti oziroma ga v skladu z 71. členom ZIntPK prijaviti Komisiji. Kdaj določen stik preide v lobiranje, je torej odvisno od vsebine in namena pogovora, ne glede na kraj, čas, vrsto in okoliščine stika.

Zakon stikov ne omejuje na prostorsko ali časovno dimenzijo, ampak tudi to prepušča zdravorazumski presoji konkretnih okoliščin lobiranja. Upošteva pestrost življenja in medčloveških odnosov, se je tako zakonodajalec dobro zavedal, da lahko do stikov med lobisti in lobiranci prihaja na navidezno povsem neformalen način. Izključitev možnosti, da zakonska ureditev takšnih stikov ne zajema, bi bila v nasprotju z namenom zakonodajalca, saj bi učinkovitost nadzora nad lobiranjem bistveno omejila. To pomeni, da ima vsak nejavni stik lobista z lobirancem, ki ima namen vplivati na odločitve javnega pomena, ki so po zakonu lahko predmet lobistične dejavnosti, znake lobiranja po ZIntPK, ne glede na morebiti nenavaden kraj ali čas njunega srečanja. Lobist se mora na takšnih srečanjih v skladu z zakonom lobirancu identificirati (v kolikor se osebi osebno ne poznata), mu pokazati pooblastilo interesne organizacije ter jasno izraziti namen in cilj, zaradi katerega lobira. Kadar lobiranec nima možnosti, da bi v registru lobistov takoj preveril, ali so podani vsi zakonski pogoji za nadaljevanje stika z lobistom, mora ravnati po načelu zdravega razuma in potrebno preverjanje opraviti takoj, ko bo to mogoče. Z lobistom se lahko dogovori, kdaj in kako bosta nadaljevala njun stik, pri čemer je za obe strani najbolje, da nadaljevanje stika poteka v uradnih prostorih organa, v katerem je lobiranec zaposlen oziroma v uradnih prostorih, kjer bo lobistu, če bo ta v konkretnem primeru izpolnjeval zakonske pogoje, omogočil dostop do potrebnih informacij. Okoliščine kraja in časa same po sebi torej za prvi stik lobista in lobirancu niso odločilne, če pri tem oba ravnata v skladu s siceršnjimi pogoji, ki jih za lobiranje določajo pravna in moralno-etična pravila dejavnosti, ki jo opravljata, in skladno s temu pričakovano ravno integritete lobistov in lobirancev.

Komisija za preprečevanje korupcije je na seji dne 3.2.2011 o navedenem pojasnilu odločala v sestavi mag. Goran Klemenčič (predsednik), Rok Praprotnik (namestnik predsednika) in dr. Liljana Selinšek (namestnica predsednika). Stališče je bilo sprejeto soglasno.

Komisija za preprečevanje korupcije:

mag. Goran Klemenčič,
predsednik